A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2016. március 10.*

„Előzetes döntéshozatal — A pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzése — 2005/60/EK irányelv — Ügyfél-átvilágítási intézkedések — 2007/64/EK irányelv — Belső piaci pénzforgalmi szolgáltatások”

A C-235/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Audiencia Provincial de Barcelona (barcelonai tartományi bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2014. május 13-án érkezett, 2014. május 7-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Safe Interenvíos SA**

és

a **Liberbank SA**,

a **Banco de Sabadell SA**,

a **Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: T. von Danwitz, a negyedik tanács elnöke, az ötödik tanács elnökeként eljárva, D. Šváby, A. Rosas (előadó), E. Juhász és C. Vajda bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. május 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Safe Interenvíos SA képviseletében A. Selas Colorado és D. Solana Giménez abogados,

– a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA képviseletében J. M. Rodríguez Cárcamo és B. García Gómez abogados,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

– a spanyol kormány képviseletében A. Rubio González és A. Gavela Llopis, meghatalmazotti minőségben,

– a portugál kormány képviseletében L. Inez Fernandes, M. Rebelo és M. G. Miranda, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Rius és I. V. Rogalski, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. szeptember 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2010. november 24-i 2010/78/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 331., 120. o.) módosított, a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 309., 15. o.; a továbbiakban: pénzmosásról szóló irányelv) 5., 7. és 13. cikkével összefüggésben értelmezett 11. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Safe Interenvíos SA (a továbbiakban: Safe), amely egy pénzforgalmi intézmény, és három hitelintézet, azaz a Liberbank SA (a továbbiakban: Liberbank), a Banco de Sabadell SA (a továbbiakban: Sabadell), valamint a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (a továbbiakban: BBVA; a továbbiakban együtt: bankok) között annak tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, hogy a bankok megszüntették a Safe náluk vezetett számláit, mivel pénzmosással kapcsolatos gyanú merült fel bennük.

Jogi háttér

Az uniós jog

A pénzmosásról szóló irányelv

3 Amint az a pénzmosásról szóló irányelv (5) preambulumbekezdéséből kitűnik, a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása terén elfogadott intézkedéseknek „összhangban kell lenniük az egyéb nemzetközi fórumokon tett lépésekkel”, és különösen „figyelemmel kell lenniük a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni harcban élen járó nemzetközi testületnek, a Pénzügyi Akciócsoportnak (Financial Action Task Force, a továbbiakban: FATF) a pénzmosás, illetve a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem terén megfogalmazott ajánlásaira. Tekintettel arra, hogy az FATF által megfogalmazott ajánlásokat 2003-ban nagymértékben felülvizsgálták és kiterjesztették, ennek az irányelvnek összhangban kell lennie ezzel az új nemzetközi előírással”.

4 Az említett irányelv (10) preambulumbekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek [...] azonosítaniuk kell a tényleges tulajdonost, illetve ellenőrizniük kell személyazonosságát. E követelmény teljesítése érdekében ezen intézmények és személyek mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy felhasználják-e a tényleges tulajdonosok nyilvános adatait, kérnek-e ügyfeleiktől lényeges adatokat vagy kapnak-e

egyébként információkat, figyelembe véve, hogy az ilyen ügyfél-átvilágítási intézkedések hatóköre a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázatával van összefüggésben, ami függ az ügyfél, az üzleti kapcsolat, a termék vagy az ügylet típusától.”

5 Ugyanezen irányelv (22) és (24) preambulumbekezdése így szól:

„(22) Fel kell ismerni, hogy a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázata nem minden esetben ugyanaz. A kockázatalapú megközelítéssel összhangban be kell vezetni a közösségi jogalkotásba azt az elvet, hogy megfelelő esetekben engedélyezik az egyszerűsített ügyfél-átvilágítást.

[...]

(24) Ugyanígy a közösségi jogalkotásnak fel kell ismerni, hogy bizonyos helyzetek nagyobb kockázatot jelentenek a pénzmosás vagy a terrorizmus finanszírozásának szempontjából. Bár minden ügyfél személyazonosságát és üzleti profilját meg kell állapítani, vannak olyan esetek, amikor különösen szigorú ügyfél-azonosítási és igazolási eljárásokra van szükség.”

6 A pénzmosásról szóló irányelv (33) preambulumbekezdése értelmében az információknak ezen irányelv 28. cikk szerinti közzétételének a személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.; a továbbiakban: személyes adatokról szóló irányelv) a személyes adatok harmadik országok részére történő továbbadására vonatkozó előírásainak megfelelően kell történnie, és ezen túlmenően e 28. cikk rendelkezései nem lehetnek ellentétesek az adatvédelemre és a szakmai titoktartásra vonatkozó nemzeti jogszabályokkal.

7 A pénzmosásról szóló irányelv (48) preambulumbekezdése kimondja, hogy ezen irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és betartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) elismert elveket, és nem értelmezhető vagy hajtható végre az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezménnyel nem összeegyeztethető módon.

8 A pénzmosásról szóló irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdése ekképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának tilalmát.

(2) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában a következő szándékos elkövetői magatartás minősül pénzmosásnak:

a) vagyon átváltása vagy átruházása annak ismeretében, hogy az bűnözői cselekményből vagy ilyen cselekményben való közreműködésből származik, a vagyon jogellenes eredetének elrejtése vagy leplezése céljából, vagy az ilyen cselekmény elkövetésében részt vevő személy tevékenysége jogi következményeinek elkerülése céljából nyújtott segítség;

b) a vagyon valódi természetének, forrásának, helyének, rendelkezésre állásának, mozgásának, a hozzá fűződő jogoknak vagy tulajdonjogának elrejtése vagy leplezése, annak ismeretében, hogy az bűnözői cselekményből vagy ilyen cselekményben való közreműködésből származik;

c) vagyon megszerzése, birtoklása vagy használata a szerzés időpontjában annak ismeretében, hogy az bűnözői cselekményből vagy ilyen cselekményben való közreműködésből származik;

d) az előző pontokban említett bármely cselekmény elkövetésében való részvétel, elkövetésére való szövetkezés, elkövetésének megkísérlése, valamint elkövetésének támogatása, pártolása, elősegítése és ajánlása.”

9 A pénzmosásról szóló irányelv 2. cikke (1) bekezdésének megfelelően ezen irányelvet alkalmazni kell a hitelintézetekre, a pénzügyi szolgáltatókra, valamint különböző, a szakmai tevékenysége folytatása során eljáró jogi és természetes személyekre.

10 Az említett irányelv 3. cikkének 1. pontja a „hitelintézetet” a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2000. március 20-i 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 126., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 3. kötet, 272. o.) 1. cikke 1. pontjának első bekezdésében szereplő ugyanezen fogalom meghatározására való hivatkozással határozza meg, tehát mint „olyan vállalkozás[t], amelynek üzletszerű tevékenysége abból áll, hogy a nyilvánosságtól betéteket vagy egyéb visszafizetendő pénzeszközöket vesz át, valamint saját számlára hiteleket nyújt”.

11 A pénzmosásról szóló irányelv 3. cikke 2. pontja a) alpontjának értelmében a „pénzügyi szolgáltató” fogalma magában foglalja a „hitelintézettől eltérő vállalkozás[t], amelynek tevékenységi körébe a [2009. szeptember 16-i 2009/111/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2006. június 14-i] 2006/48/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv I. mellékletének 2–12. és 14. pontjában [helyesen: I. mellékletének 2–12., 14. és 15. pontjában] felsorolt egy vagy több művelet elvégzése tartozik”. E műveleti listán szerepelnek e melléklet 4. pontjában a „[p]énzforgalmi szolgáltatások [a 2009/111 irányelvvel módosított,] a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról [és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről] szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv) [...] 4. cikke (3) bekezdésének meghatározása szerint”, és az említett melléklet 5. pontjában az „[e]gyéb fizetési eszközök [...] kibocsátása és kezelése, amennyiben ez a tevékenység nem tartozik a 4. pont alá”.

12 A pénzmosásról szóló irányelv 5. cikke úgy rendelkezik, hogy „[a] pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának megelőzése érdekében a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak, vagy hatályban tarthatnak”.

13 A pénzmosásról szóló irányelv „Ügyfél-átvilágítás” című II. fejezete ezen irányelv 6–10. cikkében szokásos ügyfél-átvilágításra vonatkozó általános rendelkezéseket tartalmaz, az említett irányelv 11. és 12. cikkében pedig különös rendelkezéseket az egyszerűsített ügyfél-átvilágításra vonatkozóan, valamint ugyanezen irányelv 13. cikkében különös rendelkezéseket a fokozott ügyfél-átvilágításra vonatkozóan.

14 A pénzmosásról szóló irányelv 7. cikke értelmében az irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmaznak üzleti kapcsolat létesítésekor, a legalább 15 000 euró összegű alkalmi ügyletek teljesítésekor, pénzmosás vagy terrorizmus finanszírozása gyanújának esetében, tekintet nélkül bármilyen eltérésre, kivételre vagy küszöbértékre, valamint, ha kétség merül fel a korábban kapott ügyfélazonosító adatok valódiságáról vagy megfelelőségéről.

15 A pénzmosásról szóló irányelv 8. cikke értelmében:

„(1) Az ügyfél-átvilágítási intézkedések a következőket foglalják magukban:

a) az ügyfél azonosítása és személyazonosságának igazoló ellenőrzése, megbízható és független forrásból származó okmányok, adatok vagy információk alapján;

b) adott esetben a tényleges tulajdonos azonosítása, és kockázatalapú és megfelelő intézkedések meghozatala személyazonosságának [...] igazoló ellenőrzése céljából [...];

c) információszerzés az üzleti kapcsolat céljáról és tervezett jellegéről;

d) az üzleti kapcsolat folyamatos figyelemmel kísérése, ideértve a kapcsolat fennállása folyamán vállalt ügyletek elemzését [...].

(2) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek az (1) bekezdésben megállapított ügyfél-átvilágítási követelmények mindegyikét alkalmazniuk kell, de kockázatérzékenységi alapon megállapíthatják az ilyen intézkedések terjedelmét az ügyfél, az üzleti kapcsolat, a termék vagy az ügylet típusától függően. Az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek képesnek kell lenniük arra, hogy a [...] hatóságoknak bizonyítani tudják, hogy az intézkedések terjedelme a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázataira tekintettel megfelelő."

16 Az említett irányelv 9. cikkének (1), (5) és (6) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok előírják, hogy az ügyfél vagy tényleges tulajdonos személyazonosságának igazoló ellenőrzésének az üzleti kapcsolat létesítése vagy az ügylet végrehajtása előtt kell megtörténnie.

[...]

(5) A tagállamok előírják, hogy olyan esetekben, ahol az érintett intézmény vagy személy nem képes megfelelni valamely ügyfél esetében a 8. cikk (1) bekezdése a)–c) pontjának, akkor az érintett ügyfélre vonatkozóan nem hajthat végre az ügyfél megbízása alapján bankszámlán keresztül műveleteket, nem létesíthet vele üzleti kapcsolatot, nem hajthat végre számára tranzakciókat, vagy meg kell szüntetnie vele az üzleti kapcsolatot, és mérlegelnie kell, hogy az ügyféllel kapcsolatban készítsen-e a 22. cikknek megfelelően bejelentést a [pénzügyi hírszerző egység] részére.

[...]

(6) A tagállamok előírják, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek ne csak az új ügyfelek esetében alkalmazzanak ügyfél-átvilágítási eljárást, hanem kockázatérzékenységi alapon, megfelelő időnként a meglévő ügyfelek esetében is."

17 A pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdése ekképpen rendelkezik:

„A 7. cikk a), b) és d) pontjától, a 8. cikktől és a 9. cikk (1) bekezdésétől eltérően, az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményekre és személyekre az ezen pontokban foglalt követelmények nem vonatkoznak, amennyiben az ügyfél az ezen irányelv hatálya alá tartozó hitelintézetnek és pénzügyi szolgáltatónak vagy harmadik országbeli hitelintézetnek vagy pénzügyi szolgáltatónak minősül, amelyre ott az ezen irányelvben meghatározottakkal egyenértékű követelmények vonatkoznak, és amely ezek betartása tekintetében felügyelet alatt áll."

18 A pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (2) bekezdése megállapít egyéb olyan körülményeket, amelyek esetében – ezen irányelv 7. cikkének a), b) és d) pontjától, 8. cikkétől és a 9. cikkének (1) bekezdésétől eltérően – a tagállamok lehetővé tehetik az említett irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek számára, hogy ne alkalmazzák a szokásos ügyfél-átvilágítást. Ugyanezen irányelv 11. cikke (3) bekezdésének értelmében az ez utóbbi hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek minden esetben elegendő információt kell gyűjteniük annak megállapítására, hogy az ügyfélre vonatkozhat-e az e cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározott kivétel.

19 A pénzmosásról szóló irányelv 13. cikke (1) bekezdésének értelmében:

„A tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek előírják, hogy – a 7. és 8. cikkben, valamint a 9. cikk (6) bekezdésében említett intézkedések mellett – kockázatérzékenységi alapon fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazzanak azokban a

helyzetekben, amelyek természetüknél fogva nagyobb pénzmosási és terroristafinanszírozási kockázatot jelenthetnek, valamint legalább a (2), (3) és (4) bekezdéseknek megfelelő, illetve a pénzmosásnak vagy a terrorizmus finanszírozásának nagy kockázatát jelentő egyéb helyzetekben, amelyek megfelelnek a 40. cikk (1) bekezdése c) pontjának megfelelően megállapított technikai követelményeknek.”

20 A pénzmosásról szóló irányelv 13. cikkének (2)–(4) bekezdése azokra a helyzetekre vonatkozik, amikor az ügyfél nem jelent meg személyesen azonosítás céljából, harmadik országokbeli intézményekkel folytatott, határon átnyúló levelezőbanki kapcsolatok esetében, valamint az érintett tagállamtól eltérő tagállamban vagy harmadik országban lakóhellyel rendelkező, politikai közszereplő személyekkel való ügyletek vagy üzleti kapcsolatok tekintetében. Ilyen helyzetekre felsorolnak különös fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket, illetve megfelelő intézkedésekre vonatkozó példákat.

21 A pénzmosásról szóló irányelv 20. cikkének megfelelően a tagállamoknak elő kell írniuk, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek különös figyelmet fordítsanak minden olyan tevékenységre, amelyről különösképpen feltételezik, hogy jellegénél fogva pénzmosással vagy terrorizmus finanszírozásával állhat összefüggésben.

22 A pénzmosásról szóló irányelvnek a 23. cikkével együtt bejelentési kötelezettségeket tartalmazó 22. cikke előírja az irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek, valamint adott esetben ezek igazgatói és alkalmazottai számára, hogy azok teljes mértékben működjenek együtt, többek között oly módon, hogy saját kezdeményezésükre haladéktalanul tájékoztatják a pénzügyi hírszerző egységet, ha tudomásukra jut, vagy feltételezik, illetve alapos gyanúval rendelkeznek arra vonatkozóan, hogy pénzmosást vagy terrorizmus finanszírozását követik vagy követtek el, illetve kísérelnek vagy kíséreltek meg.

23 A pénzmosásról szóló irányelv 28. cikke megtiltja az irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek, valamint igazgatóik és alkalmazottaik számára azt, hogy tájékoztassák az érintett ügyfelet vagy egyéb harmadik személyeket arról, hogy a 22. és a 23. cikkel összhangban adatokat továbbítottak, illetve arról, hogy pénzmosással vagy terrorizmus finanszírozásával kapcsolatos nyomozás folyik, vagy arra kerülhet sor.

24 A pénzmosásról szóló irányelv 34. cikke (1) bekezdésének értelmében a tagállamoknak elő kell írni, hogy az irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek megfelelő és alkalmas ügyfél-átvilágítási, bejelentési, nyilvántartási, belső ellenőrzési, kockázatértékelési, kockázatkezelési, megfelelésigazgatási és kommunikációs politikákat és eljárásokat állapítsanak meg a pénzmosással vagy a terrorizmus finanszírozásával kapcsolatos műveletek meggátolása és megelőzése érdekében.

25 A pénzmosásról szóló irányelv 37. cikke, amely ezen irányelv 36. cikkével együtt a felügyeletre vonatkozik, az (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy a tagállamok előírják az illetékes hatóságoknak, hogy legalább hatékonyan kísérjék figyelemmel, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek megfelelnek-e ezen irányelv követelményeinek, illetve tegyék meg a szükséges intézkedéseket a megfelelés biztosítására.

A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv

26 A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv megállapítja többek között a pénzforgalmi szolgáltatók hat típusát, így egyebek mellett a 2009/111 irányelvvel módosított 2006/48 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti hitelintézeteket és a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelvben meghatározott pénzforgalmi intézményeket megkülönböztető szabályokat.

27 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 4. cikke szerint:

„Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

[...]

3. »pénzforgalmi szolgáltatás«: a mellékletben felsorolt üzleti tevékenységek bármelyike [amely magában foglalja a fizetési művelet teljesítését];

4. »pénzforgalmi intézmény« olyan jogi személy, amely az ezen irányelv 10. cikke értelmében [amely a pénzforgalmi szolgáltatásokat nyújtani kívánó vállalkozásoktól megköveteli, hogy a pénzforgalmi szolgáltatások nyújtásának megkezdését megelőzően pénzforgalmi intézményként történő működéshez szükséges engedélyt szerezzenek be] engedélyt kapott pénzforgalmi szolgáltatások nyújtására és teljesítésére a Közösség területén;

[...]

22. »ügynök«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely pénzforgalmi intézmény nevében pénzforgalmi szolgáltatásokat nyújt;

[...]”

28 A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 5. cikkének f) pontjával összhangban a pénzforgalmi intézményként történő engedélyezés iránti kérelemnek számos dokumentumot kell tartalmaznia, beleértve „a kérelmező által bevezetett azon belső ellenőrzési mechanizmusok bemutatás[át], amelyek biztosítják a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelemmel kapcsolatos, [a pénzmosásról szóló irányelv] által előírt kötelezettségek teljesítését”. A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében a hatóságok akkor adják ki az engedélyt, „ha a kérelemhez mellékelt információk, igazolások és más bizonyítékok megfelelnek az 5. cikk szerinti feltételeknek, és ha az illetékes hatóságok a kérelem megvizsgálását követően azt összességében kedvezően értékelik”. Ez utóbbi irányelv 12. cikke (1) bekezdésének megfelelően a kiadott engedélyt csak meghatározott körülmények között lehet visszavonni, többek között akkor, ha e rendelkezés c) pontja szerint a pénzforgalmi intézmény már nem felel meg az engedély megadásához szükséges feltételeknek.

29 A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 17. cikke (1) bekezdésének értelmében, ha a pénzforgalmi intézmény ügynök útján kíván pénzforgalmi szolgáltatásokat nyújtani, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaival közölnie kell néhány olyan információt, amelyek lehetővé teszik, hogy ezen ügynököt felvegyék az ezen irányelv 13. cikkében meghatározott, az engedélyezett pénzforgalmi intézményekről, azok ügynökeiről és fióktelepeiről vezetett nyilvános nyilvántartásba. Ezek az információk tartalmazzák az érintett ügynök nevét és címét, valamint az ügynök által alkalmazandó azon belső ellenőrzési mechanizmusok bemutatását, amelyek biztosítják a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelemmel kapcsolatos, a pénzmosásról szóló irányelv által előírt kötelezettségek teljesítését.

30 A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 20. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében a tagállamok többek között a pénzforgalmi intézmények engedélyezéséért és prudenciális felügyeletéért felelős hatóságokként „vagy hatóságokat, vagy a hazai jog által elismert olyan szervezeteket jelölnek ki, amelyeket a hazai jog vagy a hazai jog által erre a célra kifejezetten felhatalmazott hatóság elismer, ideértve a nemzeti központi bankokat is”. E 20. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében „az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell a gazdálkodó szervezetektől való függetlenséget és az érdekellentétek elkerülését. Az első albekezdés sérelme nélkül illetékes hatóság nem lehet pénzforgalmi intézmény, hitelintézet, elektronikuspénz-kibocsátó intézmény vagy postai elszámolóközpont”.

31 A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv „Felügyelet” című 21. cikke ekképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok által az e [»Pénzforgalmi szolgáltatók« címet viselő] címnek való folyamatos megfelelés ellenőrzése érdekében folytatott vizsgálatok arányosak és megfelelőek legyenek, valamint igazodjanak a pénzforgalmi intézmény által vállalt kockázatokhoz.

Az e címnek való megfelelés ellenőrzése érdekében az illetékes hatóságok különösen az alábbi lépések megtételére jogosultak:

a) a megfelelés figyelemmel kíséréséhez szükséges bármilyen információ benyújtására kötelezhetik a pénzforgalmi intézményt;

b) helyszíni ellenőrzést folytathatnak a pénzforgalmi intézménynél, a pénzforgalmi intézmény felelőssége mellett pénzforgalmi szolgáltatásokat végző bármely ügynöknél és fióktelepnél, és bármely olyan vállalkozásnál, amelyhez tevékenységeket szerveztek ki;

c) ajánlásokat és iránymutatásokat adhatnak ki, valamint – amennyiben megengedett – kötelező erejű közigazgatási rendelkezéseket hozhatnak;

d) a 12. cikkben említett esetekben felfüggeszthetik vagy visszavonhatják az engedélyeket.

(2) [...] a tagállamok gondoskodnak arról, hogy saját illetékes hatóságaik azokkal a pénzforgalmi intézményekkel szemben vagy azoknak a pénzforgalmi intézményeknek a tevékenységét ténylegesen ellenőrző személyekkel szemben, amelyek megszegik a pénzforgalmi szolgáltatási tevékenységük felügyeletére vagy folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, olyan bírságokat szabhassanak ki, vagy olyan intézkedéseket hozhassanak, amelyek kifejezetten a feltárt jogsértések vagy azok okainak megszüntetésére irányulnak.

[...]”

32 Az említett irányelv „Adatvédelem” című 79. cikke ekképpen rendelkezik: „[a] tagállamok személyes adatoknak fizetési rendszerek és pénzforgalmi szolgáltatók által történő feldolgozását annyiban engedélyezik, amennyiben a feldolgozás a fizetési csalások megelőzése, vizsgálata és felderítése érdekében szükséges. Az ilyen személyes adatok feldolgozását a [személyes adatokról szóló] irányelvvel összhangban kell végrehajtani”.

A spanyol jog

33 A pénzmosás, valamint a terrorizmus finanszírozásának megelőzéséről szóló, 2010. április 28-i 10/2010 törvény (Ley 10/2010 de prevención del blanqueo de capitales y de la financiación del terrorismo; BOE 103. sz., 2010. április 29., 37458. o.), amely a pénzmosásról szóló irányelvet ülteti át a spanyol jogba, három típusú ügyfél-átvilágítási intézkedést állapít meg, így e törvény 3–6. cikkében a szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedéseket, az említett törvény 9. cikkében az egyszerűsített ügyfél-átvilágítási intézkedéseket, és ugyanezen törvény 11. cikkében a fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket.

34 Amint az a 10/2010 törvény 3–6. cikkében szerepel, a szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedések magukban foglalják az érintett személyek formális azonosítását, a tényleges tulajdonos azonosítását, a tervezett üzleti kapcsolat tárgyára és jellegére vonatkozó információ megszerzését, valamint az üzleti viszony folyamatos nyomon követését.

35 A 10/2010 törvény 7. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A jelen törvény hatálya alá tartozó személyek az előző cikkekben előírt összes átvilágítási intézkedést alkalmazzák, de a kockázat, az ügyfél, az üzleti kapcsolat, a termék vagy az ügylet típusától függően meghatározhatják a 4., 5. és 6. cikkben foglalt intézkedések alkalmazásának mértékét; ezen információknak kifejezetten szerepelniük kell az ügyfélengedélyezési politikában [...]

A jelen törvény által érintett személyeknek minden esetben írásba foglalt, előzetes kockázatelemzés révén képeseknek kell lenniük annak bizonyítására az illetékes hatóságok felé, hogy az elfogadott intézkedések a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázatára tekintettel megfelelő mértékűek.

A jelen törvény hatálya alá tartozó személyek pénzmosásra vagy terrorizmus finanszírozására utaló valószínűsítő körülmények fennállása esetén rendszeresen alkalmazzák az átvilágítási intézkedéseket, tekintet nélkül bármilyen kivételre, eltérésre, vagy küszöbértékre, vagy akkor, ha kétség merül fel a korábban kapott adatok valódisága vagy megfelelősége felől.”

36 A 10/2010 törvény 7. cikkének (3) bekezdése értelmében az e törvény hatálya alá tartozó személyek nem létesíthetnek üzleti kapcsolatot vagy hajthatnak végre műveletet akkor, ha nem tudják alkalmazni az említett törvényben előírt ügyfél-átvilágítási intézkedéseket. Ha az üzleti kapcsolat során lép fel ilyen lehetetlen helyzet, akkor meg kell szüntetniük ezt a kapcsolatot.

37 A 10/2010 törvény 9. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A 7. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdésében foglalt rendelkezések sérelme nélkül a jelen törvény hatálya alá tartozó személyek jogosultak arra, hogy ne alkalmazzák a 3. cikk (2) bekezdésében és a 4., 5., valamint 6. cikkben előírt átvilágítási intézkedéseket az alábbi ügyfelek esetében:

[...]

b) Az Európai Unióban vagy azzal egy tekintet alá eső harmadik országban letelepedett olyan pénzügyi szolgáltatók, amelyek esetében felügyelik az átvilágítási intézkedések teljesítését.

[...]

A gazdasági és pénzügyminiszter rendelettel kizárhatja az egyszerűsített átvilágítási intézkedések alkalmazását bizonyos ügyfelek tekintetében.

(2) Egyéb, alacsony pénzmosási vagy terrorizmusfinanszírozási kockázatot hordozó ügyfelek tekintetében az egyszerűsített átvilágítási intézkedések alkalmazása rendeleti úton engedélyezhető.

(3) A jelen törvény hatálya alá tartozó személyeknek minden esetben elegendő információt kell összegyűjteniük annak meghatározásához, hogy az ügyfél az e cikk által előírt valamelyik kivétel alá eshet-e.”

38 A 10/2010 törvény 11. cikke ekként rendelkezik:

„A jelen törvény hatálya alá tartozó személyek a jelen szakaszban említett esetekben, illetve a szabályozás által érintett minden egyéb olyan esetben, amelyben magas pénzmosási vagy terrorizmusfinanszírozási kockázat áll fenn, a szokásos átvilágítási intézkedéseken túl fokozott intézkedéseket alkalmaznak.

A jelen törvény hatálya alá tartozó személyek a kockázatértékelésüktől függően fokozott átvilágítási intézkedéseket alkalmaznak olyan helyzetekben is, amelyek jellegüknél fogva magas pénzmosási vagy terrorizmusfinanszírozási kockázattal járhatnak. A magánbanki tevékenységek, a pénzeszköz-átutalási szolgáltatások és a külföldi deviza átváltására irányuló ügyletek minden esetben úgy minősülnek, mint amelyek ilyen kockázattal járnak.

A magas pénzmosási vagy terrorizmusfinanszírozási kockázattal járó ágazatokban vagy tevékenységi területeken megkövetelt fokozott átvilágítási intézkedések rendeleti úton szabályozhatók.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

39 A Safe olyan vállalkozás, amely a letelepedési helyétől eltérő tagállamokba vagy harmadik államokba irányuló pénzeszköz-átutalásokat végez hitelintézeteknél vezetett számláin keresztül.

40 A bankok, miután szabálytalanságokat észleltek azon ügynökök esetében, akik pénzeszközöket utaltak át a Safe náluk vezetett számláin keresztül, a 10/2010 törvény alapján információkat kértek a Safe-től. Tekintettel arra, hogy a Safe megtagadta ezen információk megadását számukra, a bankok megszüntették a Safe náluk vezetett számláit.

41 A Bíróság elé terjesztett ügyiratból kitűnik, hogy 2011. május 11-én a BBVA tájékoztatta ezekről a szabálytalanságokról a Spanyol Nemzeti Banknak a pénzmosás és a monetáris jogsértések megelőzéséért felelős bizottságának végrehajtó hatóságát (Servicio Ejecutivo de la Comisión de Prevención del Blanqueo de Capitales e Infracciones Monetarias del Banco de España, a továbbiakban: Sepblac), és úgy nyilatkozott ez utóbbi felé, hogy feltételezése szerint a Safe pénzmosást követ el. 2011. július 22-én a BBVA értesítette a Safe-et számlájának visszavonhatatlan megszüntetéséről.

42 A Safe megtámadta a BBVA számlamegszüntetésre vonatkozó döntését, valamint a két másik bank hasonló határozatát a Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Barcelona (barcelonai 5. sz. kereskedelmi bíróság) előtt arra hivatkozva, hogy a számlamegszüntetés olyan tisztességtelen versenyt megvalósító intézkedés volt, amely megakadályozta abban, hogy rendesen végezze tevékenységét, amely abból áll, hogy pénzeszközöket utal a letelepedési helyétől eltérő államokba. A Safe ekképpen arra hivatkozott, hogy törvény szerint köteles számlával rendelkezni valamely banknál ahhoz, hogy pénzeszköz-átutalásokat végezhessen, amely kötelezettséget teljesítette a bankoknál, és hogy a piacon ez utóbbiak versenytársa volt. Azt is állította, hogy a bankok a 10/2010 törvény rendelkezései alapján arra kérték, hogy adjon információkat az ügyfelei vonatkozásában, valamint a pénzeszközök eredetéről és rendeltetéséről, amit a bankok vitatnak, továbbá a Safe azt is állította, hogy ezen információk bankoknak való megadása sérti az adatvédelem területén irányadó nemzeti szabályozást.

43 A bankok azt válaszolták, hogy a meghozott intézkedések összhangban álltak a 10/2010 törvénnyel, így különösen az ahhoz kapcsolódó kockázat igazolta azokat, hogy valamely intézmény a letelepedési helye szerinti államtól eltérő államba utal át pénzeszközöket, és hogy ezen intézkedések nem voltak ellentétesek a versenyjoggal.

44 2012. szeptember 25-én a Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Barcelona (barcelonai 5. sz. kereskedelmi bíróság) elutasította a Safe keresetét. Megállapította, hogy a bankok jogosultak voltak kérni a Safe-től, hogy fokozott átvilágítási intézkedéseket fogadjon el ügyfeleivel szemben, és hogy bocsássa rendelkezésre az ügyfeleire vonatkozó adatokat, feltéve hogy a Safe magatartását illetően olyan körülményeket észleltek, amelyek a 10/2010 törvény rendelkezéseinek megsértésére utalnak.

45 Az említett bíróság mindegyik konkrét ügyben megvizsgálta, hogy a bankok magatartása igazolt volt-e. A bíróság ekképpen úgy ítélte meg, hogy egyik bank sem sértett meg egyetlen versenyellenes magatartásra vonatkozó különös tilalmat sem, azonban a Sabadell és a Liberbank – a BBVA-tól eltérően – tisztességtelenül járt el, mivel nem indokolta meg a meghozott intézkedéseket. Azonban e

bíróság úgy ítélte meg, hogy a BBVA magatartása igazolt volt, mert olyan ellenőrzéseken alapult, amelyek azt mutatták, hogy a 2010. szeptember 1-je és november 30-a közötti időszakban a Safe számláin keresztül végzett utalások 22%-át nem a Safe által feljogosított és a Spanyol Nemzeti Bank által nyilvántartásba vett ügynökök végezték. Ezen túlmenően a hivatkozott időszakban 1291 személy végzett átutalást, amely jóval meghaladta a Safe ügynökeinek számát. Ezenkívül egy szakértői jelentés kimutatta a nem azonosított ügynökök által végzett átutalások kockázatait.

46 A Safe, a Sabadell és a Liberbank fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben az Audiencia Provincial de Barcelonához (barcelonai tartományi bíróság), amely együtt tárgyalja e három fellebbezést.

47 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy valamennyi érdekelt fél a 10/2010 törvény hatálya alá tartozik, mivel az e törvény 2. cikkében felsorolt kategóriákba tartoznak, amelyek magukban foglalják a hitelintézeteket és a pénzforgalmi intézményeket. Továbbá valamennyi fél versenyben van egymással a piacon, és ugyanazon, a letelepedési helyüktől eltérő államba történő pénzeszköz-átutalási tevékenységet végzik. Mindazonáltal az olyan pénzforgalmi intézményeknek, mint amilyen a Safe, olyan hitelintézeteknél vezetett számlákon keresztül kell e tevékenységet folytatniuk, mint amilyenek a bankok.

48 A kérdést előterjesztő bíróság előtt a Safe először is azzal érvel, hogy a BBVA nem volt köteles átvilágítási intézkedéseket hozni az ügyfelekkel szemben, ha ezek pénzügyi szolgáltatókat jelentenek, mivel azok az állami hatóságoknak – a jelen esetben a Spanyol Nemzeti Banknak – a közvetlen felügyelete alatt állnak. Másodszor a Safe arra hivatkozik, hogy Spanyolországban csak a Sepblac férhet hozzá a pénzforgalmi intézmények ügyfeleinek adataihoz. Harmadszor, még azt feltételezve is, hogy a BBVA köteles volt ilyen átvilágítási intézkedéseket hozni, előzőleg részletesen és kimerítően tanulmányoznia kellett volna a Safe politikáját a releváns szabályozásnak való megfelelés érdekében. A jelen esetben a BBVA pusztán olyan szakértői jelentést kért, amelyet a BBVA adatai alapján készítettek el. Negyedszer, a 10/2010 törvény nem alkalmazandó olyan személyekre, mint amilyenek az ügynökök, akik a pénzeszközök átutalásához nyújtanak támogatást a pénzügyi szolgáltatók számára.

49 A kérdést előterjesztő bíróság előtt a Sabadell arra hivatkozik, hogy a Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Barcelona (barcelonai 5. sz. kereskedelmi bíróság) ítélete elismerte, hogy a Sabadell főszabály szerint hozhatott fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket, de megállapította, hogy ebben az esetben ezt nem tehette meg. Ami a Liberbankot illeti, ez utóbbi azzal érvel, hogy azért igazolt a Safe számlájának megszüntetése, mert ez utóbbi nem bocsátotta rendelkezésre a kért információkat.

50 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy három lényeges kérdés merül fel a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikke (1) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban.

51 Először is felmerül az a kérdés, hogy ezen irányelv 5. cikkére figyelemmel, amely a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának megelőzése érdekében lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy az említett irányelv hatálya alá tartozó területen szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak hatályban, úgy lehet-e tekinteni, hogy a nemzeti jogalkotó jogosult arra, hogy az ugyanezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében meghatározott kivételt vagy eltérést annak szigorú tartalmától különböző megfogalmazásban ültesse át. A 10/2010 törvény 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy az e törvény hatálya alá tartozó személyek „jogosultak arra, hogy ne alkalmazzák a [szokásos] átvilágítási intézkedéseket” azon ügyfelek tekintetében, amelyek az Unióban vagy azzal egy tekintet alá eső harmadik országban letelepedett olyan pénzügyi szolgáltatók, amelyek esetében felügyelik az ügyfél-átvilágítási intézkedések teljesítését.

52 Másodszor a pénzmosásról szóló irányelvnek a 7. cikkével összefüggésben értelmezett 11. cikke (1) bekezdésének értelmezése felveti azt a kérdést, hogy az uniós jogalkotó valódi feltétlen kivételt szándékozott-e bevezetni a hitelintézetek azon kötelezettsége alól, hogy ügyfél-átvilágítási

intézkedéseket fogadjanak el, amennyiben ügyfelei maguk is az ezen irányelv hatálya alá tartozó pénzforgalmi intézmények, mivel ezek pénzügyi szolgáltatói jogállásuk folytán szintén a rájuk vonatkozó felügyeleti rendszer alá tartoznak.

53 Harmadszor felmerül a kérdés, hogy az említett rendelkezésben előírt kivétel kizárólag az átvilágítási intézkedésekre vonatkozik, vagy a fokozott átvilágítási intézkedésekre is.

54 Másodlagosan egyéb kérdések is felmerülnek arra az esetre, ha a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdését úgy kellene értelmezni, hogy a pénzügyi szolgáltatók elfogadhatnak átvilágítási intézkedéseket, illetve fokozott átvilágítási intézkedéseket, illetőleg kötelesek is ezt tenni, akár az uniós szabályozás, akár a nemzeti szabályozás alapján.

55 Ezek az egyéb kérdések egyfelől a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikke (1) bekezdésének a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 21. cikkével való kapcsolatára vonatkoznak, és azon átvilágítási intézkedések, illetve fokozott átvilágítási intézkedések korlátainak meghatározására irányulnak, amelyeket a bankok adott esetben alkalmazhatnak a pénzforgalmi intézményekkel szemben. Másfelől e kérdések arra vonatkoznak, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal, különösen a személyes adatokról szóló irányelvvel az, ha a pénzforgalmi intézmények az ügyfeleikre vonatkozó adatokat adnak át a hitelintézeteknek.

56 Az Audiencia Provincial de Barcelona (barcelonai tartományi bíróság) ilyen körülmények között határozott úgy, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) A pénzmosásról szóló irányelv 11. cikke (1) bekezdésének értelmezéséről:

a) E rendelkezést az említett irányelv 7. cikkével együttesen értelmezve, az uniós jogalkotó az azon lehetőség alóli, a szó valódi értelmében vett kivételt kívánt-e meghatározni, hogy a hitelintézetek ügyfél-átvilágítási intézkedéseket fogadhassanak el saját ügyfeleik tekintetében, amennyiben ez utóbbiak olyan pénzforgalmi intézmények, amelyek saját felügyeleti rendszerük alá tartoznak; vagy az pusztán ilyen kivétel alkalmazására vonatkozó felhatalmazás?

b) E rendelkezést az említett irányelv 5. cikkével együttesen értelmezve, a nemzeti jogalkotó átültetheti-e a hivatkozott rendelkezésben foglalt kivételt annak tartalmától eltérő megfogalmazásban?

c) A 11. cikk (1) bekezdése szerinti kivétel ugyanolyan feltételekkel alkalmazható-e a fokozott átvilágítási intézkedések tekintetében, mint az átvilágítási intézkedésekre vonatkozóan?

2) Másodlagosan, abban az esetben, ha az első kérdés a)–c) pontjára adandó válasz megerősíti annak lehetőségét, hogy a hitelintézetek átvilágítási intézkedéseket és fokozott átvilágítási intézkedéseket fogadhatnak el a pénzforgalmi intézmények tekintetében:

a) Meddig terjed a hitelintézeteknek a pénzforgalmi intézmények tevékenysége feletti felügyeleti lehetősége? Jogosultak lehetnek-e a pénzmosásról szóló irányelv alapján a pénzforgalmi intézmények által elfogadott eljárások és átvilágítási intézkedések felülvizsgálatára, vagy e jogosultság kizárólag a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv szerinti közjogi intézményeket illeti meg, a jelen esetben a [Spanyol Nemzeti Bankot]?

b) A hitelintézetek intézkedések meghozatalára való ezen jogosultságának alkalmazása megköveteli-e a pénzforgalmi intézmény cselekményeiből levonható valamilyen különös igazolást, vagy az inkább általános jelleggel fogadható el azon egyszerű tény alapján, hogy a pénzforgalmi intézmény olyan, kockázattal járó tevékenységet végez, mint a külföldre történő pénzátutalás?

c) Amennyiben a Bíróság megállapítja, hogy konkrét igazolás követelhető meg ahhoz, hogy a hitelintézetek átvilágítási intézkedéseket fogadhassanak el a pénzforgalmi intézmények tekintetében:

i. Melyek azok a releváns magatartások, amelyekre a pénzintézetnek ahhoz, hogy átvilágítási intézkedéseket fogadhasson el, figyelmet kell fordítania?

ii. Jogosultnak tekinthető-e a hitelintézet arra, hogy ezzel összefüggésben értékelhesse azokat az átvilágítási intézkedéseket, amelyeket a pénzforgalmi intézmény eljárásaiban alkalmaz?

iii. E jogosultság gyakorlásához szükséges-e az, hogy a bank a pénzforgalmi intézmény működésében olyan magatartást azonosítson, amely pénzmosásra vagy terrorizmus finanszírozására irányuló tevékenységben való részvétel gyanúját vetheti fel?

3) Abban az esetben is, ha a Bíróság megállapítja, hogy a hitelintézetek jogosultak fokozott átvilágítási intézkedéseket elfogadni a pénzforgalmi intézmények tekintetében:

a) Elfogadható-e az, hogy ezen intézkedések között található az, amely megköveteli, hogy a pénzforgalmi intézmények adják át valamennyi olyan ügyfelük azonosítási adatait, akitől az átutalt pénzeszközök származnak, valamint a címzettek azonosítási adatait?

b) Összeegyeztethető-e a személyes adatokról szóló irányelvvel az, hogy a pénzforgalmi intézményeknek az ügyfeleikről adatokat kell szolgáltatnia azon hitelintézetek számára, amelyekkel tevékenységük során együtt kell működniük, és amelyekkel ugyanakkor a piacon versenyhelyzetben vannak?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

57 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Bíróság elé terjesztett ügyiratból kitűnik, hogy a BBVA azt követően kezdett gyanakodni a pénzmosásra vagy terrorizmus finanszírozására, hogy szabálytalanságokat fedezett fel azokban az információkban, amelyek azon ügynökökre vonatkoztak, akik a Safe-nek a BBVA-nál vezetett számláján keresztül pénzeszköz-átutalásokat végeztek. A BBVA információkat kért a Safe-től a 10/2010 törvény alapján, és mivel ez utóbbi megtagadta ezek megadását, megszüntette a Safe számláját. Ugyanis, noha e törvény 9. cikke feljogosít egyszerűsített ügyfél-átvilágítási intézkedések meghozatalára olyan pénzügyi szolgáltató ügyfelek tekintetében, amelyek átvilágítási intézkedéseknek való megfelelőségét felügyelik, ugyanezen törvény 11. cikke szerint fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket kell hozni, ha a kockázatértékelés alapján magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázat áll fenn. Különösen a pénzeszköz-átutalási szolgáltatások tartoznak azon helyzetek közé, amelyek jellegüknél fogva ilyen kockázattal járnak.

58 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a pénzmosásról szóló irányelv 5., 7. cikkét, 11. cikkének (1) bekezdését és 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely

egyfelől feljogosít a szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazására olyan pénzügyi szolgáltató ügyfelek tekintetében, amelyek átvilágítási intézkedéseknek való megfelelőségét felügyelik, másfelől előírja az említett irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek, hogy kockázatértékelésük alapján fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazzanak olyan helyzetekben, amelyek jellegüknél fogva magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak, mint például a pénzeszköz-átutalás.

59 A pénzmosásról szóló irányelv „Ügyfél-átvilágítás” című II. fejezetének 1–3. szakaszában három fajta ügyfél-átvilágítási intézkedést ír elő, azaz a szokásos, az egyszerűsített és a fokozott intézkedéseket.

60 E fejezetnek az „Általános Rendelkezések” című 1. szakaszában a pénzmosásról szóló irányelv 7. cikkének a)–d) pontja azon helyzeteket tartalmazza, amelyekben az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedéseket kell alkalmazniuk, mivel e helyzetek úgy tekinthetők, hogy olyan pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak, amely megelőzhető az említett irányelv 8. és 9. cikke szerinti intézkedésekkel. Ezek a helyzetek állnak fenn az üzleti kapcsolat létesítésekor, a legalább 15 000 euró összegű alkalmi ügyletek teljesítésekor, pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás gyanúja esetében, valamint ha kétség merül fel a korábban kapott ügyfélazonosító adatok valódisága vagy megfelelősége tekintetében.

61 Az említett 7. cikk szerinti helyzetekben az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedéseket kell alkalmazniuk, amelyek az említett irányelv 8. cikke (1) bekezdésének megfelelően az alábbiakat foglalják magukban: az ügyfél azonosítását és személyazonosságának igazoló ellenőrzését, adott esetben a tényleges tulajdonos azonosítását, információszerzést az üzleti kapcsolat céljáról és tervezett jellegéről, és a fennálló üzleti kapcsolat, valamint a már vállalt ügyletek folyamatos figyelemmel kísérését. Amint az e cikk (2) bekezdéséből kitűnik, ezen átvilágítási követelmények terjedelmét az érintett ügyfél, üzleti kapcsolat, termék vagy ügylet típusától függően megállapított kockázathoz lehet igazítani.

62 A pénzmosásról szóló irányelv 9. cikke (6) bekezdésének értelmében a tagállamoknak elő kell írniuk az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek számára, hogy ne csak minden új ügyfél esetében alkalmazzanak ügyfél-átvilágítási eljárást, hanem kockázatérzékenységi alapon, megfelelő időnként a meglévő ügyfelek esetében is. Azonban az említett irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamoknak elő kell írniuk, hogy az ügyfél vagy a tényleges tulajdonos személyazonosságának ellenőrzése az üzleti kapcsolat létesítése vagy az ügylet végrehajtása előtt történjen meg.

63 Következésképpen a pénzmosásról szóló irányelv 7–9. cikkében az uniós jogalkotó meghatározta azokat a körülményeket, amelyek esetében úgy ítélte meg, hogy a nemzeti szabályozásnak szokásos átvilágítási intézkedéseket kell előírnia a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása kockázatának elkerülése érdekében.

64 Más helyzetekben, többek között az ügyfél, az üzleti kapcsolat, a termék vagy az ügylet típusától függően a kockázat lehet alacsonyabb vagy magasabb is, amint az a pénzmosásról szóló irányelv (10), (22) és (24) preambulumbekezdéséből következik. Ezen irányelv 11. és 13. cikke e helyzetekre vonatkozik, és előírja a tagállamoknak, hogy ügyeljenek e különböző ügyfél-átvilágítási szintek alkalmazására.

65 A pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkében meghatározott bizonyos feltételek esetén nem szükséges az ezen irányelv 8. cikkében és 9. cikkének (1) bekezdésében előírt ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazni olyan helyzetekben, amelyekben pedig főszabály szerint az említett irányelv 7. cikke a), b) és d) pontjának megfelelően alkalmazni kellene azokat. Az említett feltételek olyan helyzetekre vonatkoznak, amelyekben az uniós jogalkotó úgy ítélte meg, hogy a pénzmosásnak vagy a terrorizmus finanszírozásának alacsonyabb a kockázata, többek között az ügyfél személyazonossága, vagy az ügylet, illetve a termék értéke és tartalma miatt.

66 A pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerint ez a helyzet különösen akkor, ha az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmény vagy személy ügyfele maga is az említett irányelv hatálya alá tartozó hitelintézet vagy pénzügyi szolgáltató.

67 Meg kell azonban állapítani, hogy a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdése nem jelent eltérést ezen irányelv 7. cikkének c) pontjától.

68 Az említett irányelv 11. cikke (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett e rendelkezés szerint az ügyfél-átvilágítási intézkedéseket mindig alkalmazni kell pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás gyanúja esetében, amely fogalmat egyébiránt nem határozzák meg ugyanezen irányelvben. Következésképpen, ha ilyen gyanú merül fel, a tagállamnak tilos megengednie vagy előírnia az egyszerűsített ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazását.

69 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit a Safe állít, a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében előírt eltérés nem akadálya annak, hogy valamely nemzeti jogszabály úgy rendelkezzen, hogy az érintett intézmények és személyek fokozott átvilágítási intézkedéseket alkalmaznak ezen irányelv 13. cikke szerint.

70 Az említett irányelv 11. cikkének (1) bekezdése ugyanis kizárólag a II. fejezet 1. szakaszában szereplő szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedésektől való eltérésre irányul. Mivel e rendelkezésben nem szerepel semmilyen utalás a pénzmosásról szóló irányelv 13. cikkére, amely e fejezet 3. szakaszában található, e rendelkezésnek – amint azt a főtanácsnok az indítványának 94. pontjában megjegyezte – semmilyen kihatása nincs a megkövetelt ügyfél-átvilágításra, ha a kockázat magas. Ezenkívül az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek az egyszerűsített átvilágítási intézkedéseket a „kockázatalapú megközelítéssel összhangban” csak megfelelő esetekben alkalmazhatják, amint azt az említett irányelv (22) preambulumbekezdése jelzi. Márpedig kitűnik ugyanezen irányelv (24) preambulumbekezdéséből, hogy bár minden ügyfél személyazonosságát és üzleti profilját meg kell állapítani, vannak olyan esetek, amikor különösen szigorú ügyfél-azonosítási és igazolási eljárásokra van szükség, mert magasabb a kockázata a pénzmosásnak vagy a terrorizmus finanszírozásának.

71 Következésképpen, ha a pénzmosásnak vagy a terrorizmus finanszírozásának a pénzmosásról szóló irányelv 13. cikke szerint magas a kockázata, az a tény, hogy az ügyfél maga is ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmény vagy személy, nem zárja ki azt, hogy valamely tagállam ezen ügyféllel szemben az említett irányelv 13. cikkének értelmében vett fokozott átvilágítási intézkedések alkalmazását írhatja elő.

72 A pénzmosásról szóló irányelv 13. cikke arra kötelezi a tagállamokat, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek írják elő, hogy a kockázatra vonatkozó értékelésüktől függően – az említett irányelv 7. és 8. cikkében, valamint a 9. cikkének (6) bekezdésében említett intézkedések mellett – fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazzanak többek között azokban a helyzetekben, amelyek jellegüknél fogva magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járhatnak, valamint legalább az e cikk (2)–(4) bekezdésében említett esetekben.

73 A „legalább” megfogalmazásból következik, hogy noha a pénzmosásról szóló irányelv 13. cikke felsorol bizonyos eseteket, amelyekben a tagállamoknak elő kell írniuk a fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazását, e felsorolás nem kimerítő jellegű. A tagállamok ezen irányelv átültetésekor jelentős mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a fokozott átvilágítási intézkedések előírására vonatkozó kötelezettség megfelelő végrehajtása tekintetében, továbbá mind annak meghatározásakor, hogy mely esetekben áll fenn ilyen magas kockázat, mind az átvilágítási intézkedések elrendelésekor.

74 Ekképpen, amint azt a főtanácsnok az indítványának 95. pontjában megjegyezte, noha a pénzmosásról szóló irányelv 13. cikkének (2)–(4) bekezdésében nem szerepel az, hogy valamely intézmény pénzeszközöket utal át a letelepedési helyétől eltérő államokba, e cikk nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy kockázatalapú megközelítést alkalmazva nemzeti jogukban olyan más

helyzeteket azonosítsanak, amelyek jellegüknél fogva magas kockázattal járnak, és ezért igazolják vagy meg is követelik a fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazását a szokásos átvilágítási intézkedések mellett.

75 Következésképpen a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében szereplő eltérés ellenére ezen irányelv 7. és 13. cikke megköveteli a tagállamoktól annak biztosítását, hogy az irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek az olyan ügyfeleket érintő helyzetekben, akik maguk is a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézmények vagy személyek, a szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazzák ezen irányelv 7. cikkének c) pontja alapján, illetve a fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket az említett irányelv 13. cikke alapján azon helyzetekben, amelyek jellegüknél fogva magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak.

76 Végül, ami a 10/2010 törvény 9. cikkét illeti, amely a pénzügyi szolgáltatók tekintetében feljogosít szokásos átvilágítási intézkedések alkalmazására még akkor is, ha nem áll fenn a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának a pénzmosásról szóló irányelv 7. cikkének c) pontja értelmében vett gyanúja vagy ezen irányelv 13. cikke értelmében vett magas kockázata, emlékeztetni kell arra, hogy a pénzmosásról szóló irányelv csak minimális harmonizációról rendelkezik, és hogy még ha a tagállamok helyesen is ültették át a nemzeti jogukba ezen irányelv 7., 11. és 13. cikkét, az említett irányelv 5. cikke lehetővé teszi számukra, hogy szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak hatályban, ha e rendelkezések a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem megerősítését szolgálják (lásd ebben az értelemben: Jyske Bank Gibraltar ítélet, C-212/11, EU:C:2013:270, 61. pont).

77 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a pénzmosásról szóló irányelv 5. cikkében szereplő „szigorúbb rendelkezések” vonatkozhatnak olyan helyzetekre, amelyekre ezen irányelv meghatározott fajta ügyfél-átvilágítást ír elő, és más helyzetekre is, amelyekről a tagállamok úgy vélik, hogy kockázattal járnak.

78 A pénzmosásról szóló irányelv 5. cikke annak „Tárgy, hatály és fogalommeghatározások” című, I. fejezetében található, és a pénzmosás, illetve a terrorizmus finanszírozásának megelőzése érdekében minden, ezen irányelv hatálya alá tartozó területen alkalmazandó. Ebből következik, hogy e cikknek a hatálya nem korlátozódik az említett irányelv „Ügyfél-átvilágítás” című, II. fejezetének rendelkezéseire. Ekképpen a tagállam előírhatja ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazását valamely hitelintézet számára valamely pénzforgalmi intézmény tekintetében, még abban az esetben is, ha teljesülnek a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek, így tehát még abban az esetben is, ha egyáltalán nem áll fenn az ezen irányelv 7. cikkének c) pontja szerinti gyanú, továbbá az említett irányelv 7. és 13. cikkében felsoroltaktól eltérő helyzetekben is.

79 Ezen irányelv 5. cikke azáltal, hogy úgy rendelkezik, hogy a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának megelőzése érdekében a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak, vagy hatályban tarthatnak, nem ruházza fel a tagállamokat az uniós jog alapján történő jogalkotás lehetőségével, illetve nem rója rájuk ezt a kötelezettséget, hanem – az említett irányelv II. fejezetében előírt rendelkezésektől eltérően – arra korlátozódik, hogy elismerje a tagállamok azon lehetőségét, hogy ilyen szigorúbb rendelkezéseket írjanak elő a nemzeti jog alapján, az ugyanezen irányelvvel létrehozott rendszer keretén kívül (lásd analógia útján: Julián Hernández és társai ítélet, C-198/13, EU:C:2014:2055, 44. pont).

80 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre ekképpen kell válaszolni:

– A pénzmosásról szóló irányelv 5., 7. cikkét, 11. cikkének (1) bekezdését és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely egyfelől feljogosít a szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazására olyan pénzügyi szolgáltató ügyfelek tekintetében, amelyek átvilágítási intézkedéseknek való megfelelőségét felügyelik, ha ezen irányelv 7. cikkének c) pontja értelmében fennáll a pénzmosás vagy a terrorizmusfinanszírozás gyanúja, másfelől amely szabályozás előírja az

említett irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek, hogy kockázatértékelésük alapján fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazzanak olyan helyzetekben, amelyek jellegüknél fogva magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak ugyanezen irányelv 13. cikke (1) bekezdésének értelmében véve, mint például a pénzeszköz-átutalás.

– Ezenkívül a pénzmosásról szóló irányelv 5. cikke még ilyen gyanú vagy ilyen kockázat hiányában is lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak hatályban, ha e rendelkezések a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem megerősítését szolgálják.

A második kérdés a) pontjáról és c) pontjának ii. alpontjáról

81 Második kérdésének a) alpontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy hogyan kell értelmezni a pénzmosásról szóló irányelvet azon jogkörök korlátai vonatkozásában, amelyekkel a szóban forgó irányelv értelmében a hitelintézetek rendelkeznek azon pénzforgalmi intézmény ügyfeleik tekintetében, amelyek egyébiránt az említett irányelv, valamint a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv hatálya alá tartoznak. E bíróság második kérdése c) pontjának ii. alpontjában lényegében azt kérdezi, hogy a pénzmosásról szóló irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy a hitelintézet értékelheti a pénzforgalmi intézmény által alkalmazott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket.

82 Meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy e kérdések a pénzmosásról szóló irányelv és a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv együttes értelmezésére irányulnak, különösen az előbbi irányelvnek az ez utóbbi irányelv 21. cikkével való együttes értelmezésére, amely azon jogköröket határozza meg, amelyeket a pénzforgalmi intézmények ellenőrzése érdekében a nemzeti hatóságokra ruháznak. A kérdést előterjesztő bíróság azon jogkör terjedelmével kapcsolatban tesz fel kérdést, amelyet a pénzforgalmi intézmények műveleteinek ellenőrzése területén a hitelintézetekre lehet ruházni. E bíróság úgy véli, hogy a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv e jogkört kizárólag az illetékes nemzeti hatóságra, a jelen esetben a Sepblacra ruházza, azonban felmerül benne, hogy a pénzmosásról szóló irányelv közvetetten nem ruház-e a bankokra bizonyos ellenőrzési jogkört a pénzforgalmi intézmények tekintetében a fokozott átvilágítási intézkedések elfogadásának lehetősége révén.

83 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a pénzmosásról szóló irányelv az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeket és személyeket terhelő átvilágítási kötelezettségekre vonatkozik. Ekképpen az említett irányelv 8. cikkének (1) bekezdése meghatározza valamely üzleti kapcsolat azon elemeit, amelyekre vonatkozóan az ugyanezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek információkat kell szerezniük.

84 A pénzmosásról szóló irányelv 9. cikke (5) bekezdésének első albekezdése értelmében a tagállamok előírják minden olyan érintett intézménynek vagy személynek, amely, illetve aki nem képes megfelelni ezen irányelv 8. cikke (1) bekezdése a)–c) pontjának, hogy ne hajtson végre bankszámlán keresztül műveleteket, ne létesítsen semmilyen üzleti kapcsolatot, ne hajtson végre tranzakciókat, vagy szüntesse meg az üzleti kapcsolatot. Ennek eredményeképpen az olyan intézkedés meghozatala, mint amilyen a pénzmosásról szóló irányelv 9. cikke (5) bekezdésének első albekezdésében előírt, üzleti kapcsolat megszüntetése, annak a következménye, hogy valamely, ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmény vagy személy nem képes eleget tenni az említett irányelv 8. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontja szerint őt terhelő, a tagállamok által átültetett átvilágítási kötelezettségeknek.

85 A pénzmosásról szóló irányelv 9. cikke (5) bekezdésének az alkalmazása nem függ attól, hogy az irányelv hatálya alá tartozó intézmény vagy személy miért nem tud eleget tenni az említett irányelv 8. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontjában előírt átvilágítási kötelezettségeknek. Ebből következően nem szükséges az említett irányelv 9. cikkének (5) bekezdésében szereplő következmények

kiváltásához az a tény, hogy a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézmény vagy személy ügyfele nem működik együtt azon információ rendelkezésre bocsátásával, amely lehetővé teszi számára az ezen irányelv 8. cikkét átültető nemzeti jognak való megfelelést.

86 Ugyanakkor a pénzmosásról szóló irányelv 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek képeseknek kell lenniük arra, hogy az említett irányelv 37. cikkében megjelölt illetékes hatóságoknak bizonyítani tudják, hogy a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázataira tekintettel megfelelő azon intézkedések terjedelme, amelyeket az ügyfél-átvilágítási kötelezettségük keretében hoztak, amely kötelezettség mértékét az érintett ügyfél, üzleti kapcsolat, termék vagy ügylet típusától függően megállapított kockázathoz lehet igazítani.

87 E tekintetben az ilyen intézkedéseknek konkrét kapcsolatban kell lenniük a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázatával, és azzal arányosnak kell lenniük. Ebből következően a pénzmosásról szóló irányelv 8. cikke (2) bekezdésére figyelemmel nem szabad olyan intézkedést elfogadni, mint amilyen az ezen irányelv 9. cikke (5) bekezdésének első albekezdésében előírt üzleti kapcsolat megszüntetése, ha nincs elegendő információ, amely a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának kockázatával kapcsolatban áll.

88 Egyébiránt a pénzmosásról szóló irányelv 37. cikke előírja az illetékes nemzeti hatóságoknak, hogy hatékonyan kísérjék figyelemmel, illetve tegyék meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek, beleértve a bármelyik ügyfelük tekintetében ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazó hitelintézeteket és pénzforgalmi intézményeket, megfeleljenek az említett irányelv követelményeinek.

89 Ebből következik, hogy egyfelől a hitelintézeteket terhelő ügyfél-átvilágítási és bejelentési kötelezettségek, másfelől az illetékes nemzeti hatóságokra háruló felügyeleti és nyomonkövetési intézkedések együtt megelőző és visszatartó erejű intézkedéseket jelentenek a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni hatékony küzdelem érdekében, valamint a pénzügyi rendszer stabilitásának és integritásának a megőrzéséért.

90 Ellentétben azzal, amit a Safe állít, ez mindazonáltal nem jelenti azt, hogy a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek az ezen irányelv 8. és 9. cikkét átültető nemzeti jog alapján eljárva ellátják az illetékes hatóságok számára fenntartott felügyeleti szerepet.

91 Ez nem jelenti azt sem, hogy a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek alááshatják azokat a felügyeleti feladatokat, amelyeket a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 21. cikke értelmében az illetékes hatóságoknak a pénzforgalmi intézmények tekintetében el kell látniuk annak ellenőrzése érdekében, hogy az ezen irányelv „Pénzforgalmi szolgáltatók” című II. címének rendelkezéseit tiszteletben tartják, valamint azt sem jelenti, hogy az említett személyek és intézmények az említett felügyeleti hatóságok helyébe léphetnek.

92 Noha a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek az ezen irányelv 11., illetve adott esetben 13. cikkével együttesen értelmezett 8. cikkében szereplő átvilágítási intézkedéseket kell alkalmazniuk, és ilyen értelemben előfordulhat, hogy figyelembe kell venniük azokat az átvilágítási intézkedéseket, amelyeket az ügyfeleik alkalmaznak az eljárásaikban, megállapítható, hogy a felügyeleti és az ellenőrzési intézkedések a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 17. és 21. cikkében, illetve a pénzmosásról szóló 36. és 37. cikkében az illetékes hatóságok számára vannak fenntartva.

93 Ebből következően a második kérdés a) pontjára és c) pontjának ii. alpontjára azt a választ kell adni, hogy a pénzmosásról szóló irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek nem áshatják alá azon felügyeleti feladatokat, amelyeket a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv 21. cikke értelmében az illetékes hatóságoknak a pénzforgalmi

intézmények tekintetében el kell látniuk, valamint az említett intézmények és személyek nem léphetnek e hatóságok helyébe. A pénzmosásról szóló irányelvet úgy kell értelmezni, hogy noha valamely pénzügyi szolgáltató az ügyfelei tekintetében fennálló felügyeleti kötelezettsége keretében figyelembe veheti a valamely pénzforgalmi intézmény által saját ügyfelei tekintetében alkalmazott átvilágítási intézkedéseket, az e pénzügyi szolgáltató által elfogadott minden átvilágítási intézkedésnek a pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázathoz kell igazodnia.

A második kérdés b) pontjáról, valamint c) pontjának i. és iii. alpontjáról

94 A második kérdésének b) pontjával, valamint c) pontja i. és iii. alpontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy abban az esetben, ha a pénzmosásról szóló irányelv 11. cikkének (1) bekezdése nem zárja ki azt, hogy valamely tagállam engedélyezhesse, hogy a hitelintézet az egyszerűsített átvilágítási intézkedésektől eltérő átvilágítási intézkedéseket alkalmazzon valamely pénzforgalmi intézmény ügyfele tekintetében, az említett irányelv 5. és 13. cikkeit úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam él akár azzal a mérlegelési mozgástérrel, amelyet e 13. cikk biztosít számára, akár az ezen 5. cikkben szereplő hatáskörrel, az, hogy a hitelintézet fokozott átvilágítási intézkedéseket alkalmaz valamely pénzforgalmi intézmény ügyfele tekintetében, alapulhat az e pénzforgalmi intézmény által folytatott általános tevékenység típusán – a jelen esetben a pénzeszköz-átutaláson –, vagy az említett intézmény műveletei során olyan különös magatartást kell észlelni, amely ezen intézménnyel kapcsolatban a pénzmosásra vagy terrorizmus finanszírozására irányuló tevékenységekben való részvétel gyanúját vetheti fel.

95 E kérdés a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó olyan intézményeket érintő jogvita keretében merült fel, amelyek a nemzeti jogalkotó által magas kockázattal járónak tekintett, ám ezen irányelv 13. cikkében nem szereplő helyzetekben – a jelen esetben a pénzeszköz-átutalási szolgáltatások nyújtásakor – alkalmazandó nemzeti jogra alapozták átvilágítási intézkedéseiket valamely pénzforgalmi intézmény ügyfelük tekintetében. Az említett kérdés olyan körülményekre vonatkozik, amelyekben valamely tagállam vagy élt azzal a mérlegelési mozgástérrel, amelyet az irányelv említett 13. cikke biztosít számára fokozott átvilágítási intézkedéseknek valamely pénzforgalmi intézmény tekintetében való alkalmazására vonatkozóan, vagy élt az említett irányelv 5. cikkében szereplő hatáskörrel annak érdekében, hogy nemzeti szabályozásában engedélyezze a hitelintézetek számára azt, hogy pénzforgalmi intézmény ügyfelei tekintetében egyszerűsített átvilágítási intézkedéseket alkalmazzanak, vagy azokat mellőzzék, illetve hogy ezen ügyfeleik tekintetében az általuk legmegfelelőbbnek ítélt átvilágítási intézkedéseket fogadják el.

96 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ha az érintett tagállam így jár el, e hatáskört mindazonáltal az uniós jog, különösen a Szerződések által biztosított alapvető szabadságok tiszteletben tartásával kell gyakorolnia (lásd analógia útján: Jyske Bank Gibraltar ítélet, C-212/11, EU:C:2013:270, 49. pont).

97 Annak ellenőrzése érdekében, hogy az uniós jogot tiszteletben tartják-e, meg kell vizsgálni, hogy nem ellentétes-e az EUMSZ 56. cikkel az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely az egyszerűsített átvilágítási intézkedésektől eltérő átvilágítási intézkedések alkalmazását írja elő egy olyan pénzforgalmi intézmény tekintetében, mint amilyen a Safe, amely a letelepedési helyétől eltérő tagállamokba irányuló pénzeszköz-átutalásokat végez hitelintézeteknél vezetett számlákon keresztül.

98 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 56. cikke nemcsak a más tagállamban letelepedett, szolgáltatást nyújtó személyekkel szemben az állampolgárság alapján alkalmazott minden megkülönböztetés eltörlését követeli meg, hanem ugyanúgy valamennyi korlátozás megszüntetését akkor is, ha azok különbségtétel nélkül vonatkoznak a nemzeti és az egyéb tagállamokból származó szolgáltatásnyújtókra, amennyiben azok akadályozzák, zavarják vagy kevésbé vonzóvá teszik egy másik olyan tagállamban letelepedett szolgáltatásnyújtó szolgáltatásait, ahol az jogszerűen nyújt hasonló szolgáltatásokat (Jyske Bank Gibraltar ítélet, C-212/11, EU:C:2013:270, 58. pont, valamint az ott

hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül, az EUMSZ 56. cikkbe ütközik minden olyan nemzeti szabályozás alkalmazása, amely az EUMSZ 57. cikk értelmében vett, tagállamok közötti szolgáltatásnyújtást a tisztán tagállamon belüli szolgáltatásnyújtásnál nehezebbé teszi (Cipolla és társai ítélet, C-94/04 és C-202/04, EU:C:2006:758, 57. pont; Bizottság kontra Belgium ítélet, C-296/12, EU:C:2014:24, 29. pont).

99 Az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely az egyszerűsített átvilágítási intézkedésektől eltérő átvilágítási intézkedések alkalmazását írja elő valamely pénzforgalmi intézmény tekintetében, a pénzeszköz-átutalási szolgáltatások nyújtása vonatkozásában többletköltségekkel, illetve további nehézségekkel jár, amelyek hozzáadódnak azon átvilágítási követelményekhez, amelyeket a pénzmosásról szóló irányelv alapján magának e pénzforgalmi intézménynek kell teljesítenie. Mivel az ilyen további átvilágítási intézkedések alkalmazásából fakadó teher magasabb lehet a határon átnyúló pénzeszköz-átutalás keretében, különösen a határon átnyúló dimenziójú adatok fordítási költségei miatt, e teher olyan jellegű, hogy az említett pénzforgalmi intézményt ilyen körülmények között eltántorítja az említett szolgáltatások nyújtásától.

100 Mindazonáltal a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az olyan nemzeti szabályozás, amely olyan területre vonatkozik, amelyet uniós szinten nem teljesen harmonizáltak, és amely különbségtétel nélkül alkalmazandó minden, az érintett tagállam területén tevékenységet végző személy vagy vállalkozás tekintetében, a szolgáltatásnyújtás szabadságát korlátozó hatása ellenére is igazolható, feltéve hogy olyan, közérdeken alapuló kényszerítő indokot szolgál, amelyet még nem védenek a szolgáltatást nyújtóra a székhelye szerinti tagállamban vonatkozó szabályok, hogy alkalmas céljainak elérésére, továbbá hogy nem haladja meg a céljai eléréséhez szükséges mértéket (lásd: Bizottság kontra Ausztria ítélet, C-168/04, EU:C:2006:595, 37. pont; Jyske Bank Gibraltar ítélet, C-212/11, EU:C:2013:270, 60. pont).

101 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy az olyan szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, milyen feltételek esetén felel meg e követelményeknek.

102 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának megelőzése, illetve az azok elleni küzdelem törvényes célkitűzésnek minősül, amely alkalmas a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának igazolására (Jyske Bank Gibraltar ítélet, C-212/11, EU:C:2013:270, 62–64. pont, és 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

103 A Bíróság már kimondta, hogy a pénzügyi rendszer pénzmosásra vagy terrorizmusfinanszírozásra való használata elleni küzdelemnek, amely a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozik, egyensúlyban kell lennie egyéb érdekek védelmével, mint például a szolgáltatásnyújtás szabadságával. Így a Jyske Bank Gibraltar ítéletben (C-212/11, EU:C:2013:270, 49., 59. és 60. pont) a Bíróság lényegében megállapította, hogy megengedhetők a szolgáltatásnyújtás szabadságának az adatszolgáltatási kötelezettségből fakadó korlátozásai, amennyiben egy ilyen kötelezettség célja az uniós jog tiszteletben tartásával a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem hatékonyságának erősítése.

104 Másodszor, az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, alkalmas az említett cél megvalósításának biztosítására, ha segít csökkenteni a kockázatot, továbbá koherens és szisztematikus módon kívánja e célt elérni. Az ilyen nemzeti szabályozás, ha, a pénzforgalmi intézmény ügyfelekre vonatkozó kockázatértékelést is magában foglaló, megfelelő kockázatértékelés alapján különösen valamilyen ügyfél–, ország–, termék– vagy ügylettípus tekintetében magas kockázatot azonosít, és amely ezen az alapon feljogosítja a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézményeket és személyeket arra, vagy akár megköveteli tőlük, hogy saját egyéniesített kockázatértékelésük szerint alkalmazzák a megfelelő ügyfél-átvilágítási intézkedéseket, eleget tesz a hivatkozott követelménynek.

105 Harmadszor, annak értékeléséhez, hogy az ilyen nemzeti szabályozás arányos-e, meg kell határozni, hogy az érintett tagállam milyen védelmi szintet kíván meg az azonosított pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázat szintjéhez képest.

106 Kitűnik a pénzmosásról szóló irányelvből, különösen annak 5. cikkéből, 13. cikkének (1) bekezdéséből, valamint (24) preambulumbekezdéséből, hogy a tagállamok vagy olyan szintű védelmet állapíthatnak meg, amely magasabb az uniós jogalkotó által választottnál, és az ezen 5. cikkben szereplő hatáskör alapján engedélyezhetnek vagy előírhatnak olyan ügyfél-átvilágítási intézkedéseket, amelyek eltérnek az ezen irányelvben előírtaktól, vagy az említett 13. cikkben biztosított mérlegelési mozgástér keretében egyéb magas kockázattal járó helyzeteket azonosíthatnak. Amennyiben a tagállamok így járnak el, többek között azonosíthatják a meghatározott különös helyzetekben alkalmazandó különös intézkedéseket, vagy mérlegelési jogkört biztosíthatnak az irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek arra, hogy megfelelő kockázatértékelésre alapozva alkalmazzák azokat az intézkedéseket, amelyeket arányosnak ítélnek az adott különös helyzetben fennálló kockázattal.

107 Mindenesetre a tagállamoknak biztosítaniuk kell azt, hogy az esetlegesen alkalmazandó fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket annak értékelésére alapozzák, hogy az esettől függően valamely ügyfél, üzleti kapcsolat, számla, termék vagy ügylet tekintetében fennáll-e a pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázat, illetve az milyen szintű. Ilyen értékelés hiányában sem az érintett tagállam, sem adott esetben a pénzmosásról szóló irányelv hatálya alá tartozó valamely intézmény vagy személy számára sem lehetséges annak eldöntése, hogy az egyedi esetben milyen intézkedéseket kell alkalmaznia. Végül, ha nem áll fenn pénzmosási vagy terrorizmusfinanszírozási kockázat, ezen indokok alapján nem lehet megelőző intézkedéseket hozni.

108 Ennek a kockázatértékelésnek figyelembe kell vennie legalább valamennyi olyan releváns tényt, amely bizonyíthatja annak kockázatát, hogy a pénzmosásnak vagy terrorizmusfinanszírozásnak minősülő magatartásfajták valamelyike bekövetkezik.

109 Egyébiránt az, hogy valamely nemzeti szabályozás arányos-e, attól is függ, hogy az általa előírt ügyfél-átvilágítási intézkedések milyen szinten avatkoznak be az uniós jog által védelemben részesített egyéb jogokba és érdekekbe, mint például a Charta 8. cikkében szereplő személyes adatok védelmébe, illetve az ugyanazon piacon működő jogalanyok közötti szabad verseny elvébe. Ugyanis, ha valamely tagállam nyomós közérdeken alapuló kényszerítő okokra hivatkozik az olyan szabályozás igazolása érdekében, amely akadályozhatja a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlását, az ilyen, uniós jog által előírt igazolást az általános uniós jogelvek és különösen az immár a Charta által biztosított alapvető jogok fényében kell értelmezni. Ezt a nemzeti szabályozást tehát csak akkor lehet a szolgáltatásnyújtás szabadsága alóli kivételnek tekinteni, ha összhangban van a Bíróság által védelemben részesített alapvető jogokkal (lásd: ERT-ítélet, C-260/89, EU:C:1991:254, 43. pont; Pfleger és társai ítélet, C-390/12, EU:C:2014:281, 35. pont). E szabályozás célkitűzéseit egyensúlyba kell hozni ezen egyéb jogos érdekekkel.

110 Végül az, hogy a nemzeti szabályozás arányos-e, attól függ, hogy léteznek-e olyan kevésbé korlátozó módszerek, amelyekkel ugyanilyen szintű védelem érhető el. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás általános módon azt feltételezi, hogy a pénzeszköz-átutalások mindig magas kockázattal járnak, anélkül hogy lehetőséget biztosítana az e kockázatra vonatkozó vélelem megdöntésére olyan pénzeszköz-átutalások esetében, amelyek objektíven nem járnak ilyen kockázattal. Ekképpen, különösen az olyan szabályozás, amely rendelkezik ilyen lehetőségről, kevésbé tűnik korlátozónak, mindamellett, hogy lehetővé teszi az érintett tagállamnak, hogy a kívánt védelmi szintet elérje.

111 Következésképpen a második kérdés b) pontjára és c) pontjának i. és ii. alpontjára azt a választ kell adni, hogy a pénzmosásról szóló irányelv 5. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozásnak, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely szabályozást vagy a tagállamoknak az ezen irányelv 13. cikkében biztosított mérlegelési mozgástér, vagy az említett irányelv 5. cikkében

szereplő hatáskör alkalmazásával fogadtak el, meg kell felelnie az uniós jognak, különösen a Szerződések által biztosított alapvető szabadságoknak. Noha az ilyen, a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelemre irányuló nemzeti szabályozásnak törvényes célkitűzése van, amely igazolhatja az alapvető szabadságok korlátozását, és noha annak feltételezése, hogy az említett irányelv hatálya alá tartozó intézmény által végzett, a letelepedési helyétől eltérő államokba irányuló pénzeszköz-átutalások mindig magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak, alkalmas az említett célkitűzés elérésének biztosítására, e szabályozás meghaladja azt, ami szükséges az általa kitűzött cél eléréséhez, mivel az általa felállított vélelmet minden pénzeszköz-átutalásra alkalmazni kell, anélkül hogy biztosítva lenne a lehetőség e vélelem megdöntésére olyan pénzeszköz-átutalások esetében, amelyek objektíven nem járnak ilyen kockázattal.

A harmadik kérdésről

112 Harmadik kérdésének b) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a személyes adatokról szóló irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy az megakadályozza a tagállamokat abban, hogy megköveteljék a pénzforgalmi intézményektől, hogy bocsássák a velük közvetlen versenyhelyzetben lévő hitelintézetek rendelkezésére az ügyfeleik személyazonosságára vonatkozó adatokat az e hitelintézetek által alkalmazott fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedések keretében. A harmadik kérdés a) pontja arra irányul, hogy a fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedések jelenthetik-e azt, hogy meg kell adni a pénzforgalmi intézmény összes olyan ügyfelének személyazonosságára vonatkozó adatot, akiktől az átutalt pénzeszközök származnak, valamint az e pénzeszközök kedvezményezettjeinek személyazonosságára vonatkozó adatokat.

113 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnően e kérdések arra irányulnak, hogy a személyes adatokról szóló irányelv szempontjából az átvilágítási intézkedések és a fokozott átvilágítási intézkedések olyan kivételes esetnek minősülhetnek-e, amely lehetővé teszi a személyes adatok átadását. A kérdést előterjesztő bíróság különösen azt szeretné megtudni, hogy a pénzmosásról szóló irányelv alapján a pénzforgalmi intézmények adott esetben mely adatokat adhatják át a hitelintézetek kérelmére, és mely esetekben kerülhet sor ilyen átadásra.

114 Amint az a Bíróság eljárási szabályzatának 94. cikkében tükröződő állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a Bíróság és a nemzeti bíróságok közötti, az EUMSZ 267. cikkben bevezetett együttműködés keretében az uniós jognak a nemzeti bíróság számára hasznos értelmezése megköveteli, hogy a nemzeti bíróság meghatározza az általa feltett kérdések ténybeli és jogszabályi hátterét, vagy legalábbis kifejtse azokat a ténybeli körülményeket, amelyeken e kérdések alapulnak (lásd ebben az értelemben: Azienda sanitaria locale n. 5 „Spezzino” és társai ítélet, C-113/13, EU:C:2014:2440, 47. pont). A Bíróság ugyanis valamely uniós szöveg értelmezéséről kizárólag azon tények alapján határozhat, amelyeket a nemzeti bíróság közöl vele (Argenta Spaarbank végzés, C-578/14, EU:C:2015:372, 14. pont).

115 A kérdést előterjesztő bíróságnak továbbá pontosan meg kell jelölnie azon okokat, amelyek arra indították, hogy felvesse az uniós jog értelmezését, és amelyek alapján szükségesnek tartotta, hogy kérdéseket terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság már korábban úgy ítélte meg, hogy elengedhetetlen, hogy a nemzeti bíróság minimális magyarázatot adjon az értelmezni kért uniós rendelkezések kiválasztásának okaira, valamint az e rendelkezések és az elé terjesztett ügyben alkalmazandó nemzeti jogszabály közötti kapcsolatra (Equitalia Nord végzés, C-68/14, EU:C:2015:57, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Argenta Spaarbank végzés, C-578/14, EU:C:2015:372, 15. pont).

116 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban előadott információknak ugyanis nemcsak azt kell lehetővé tenniük, hogy a Bíróság hasznos választ adjon, hanem azt is, hogy a tagállamok kormányai, valamint az egyéb érdekelt felek az Európai Unió Bíróság alapokmánya 23. cikkének megfelelően benyújthassák észrevételeiket. A Bíróság feladata arra ügyelni, hogy ez a lehetőség biztosított legyen,

figyelembe véve, hogy a fent hivatkozott rendelkezés értelmében csak az előzetes döntéshozatalra utaló határozatot kézbesítik az érdekelt feleknek (Argenta Spaarbank végzés, C-578/14, EU:C:2015:372, 16. pont).

117 Márpedig meg kell jegyezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a harmadik kérdésében általánosságban utal a személyes adatokról szóló irányelvre, anélkül hogy kellő pontossággal megjelölné a szóban forgó irányelv azon rendelkezéseit, amelyek relevánsak lehetnek ahhoz, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson.

118 Egyébiránt vitatták azt a kérdést, hogy a Safe-től a bankok által az ő tekintetében alkalmazott átvilágítási intézkedések keretében kért információk milyen tartalommal bírtak. A Bíróság előtti eljárás során a BBVA azt állította, hogy soha nem kért a Safe ügyfeleire vagy az átutalt pénzeszközök kedvezményezettjeire vonatkozó személyes adatokat, hanem csupán azon ügynökökről kért információkat, akik a Safe nevében jártak el, és annak számláit használták.

119 Márpedig a következetes ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az EUMSZ 267. cikk által bevezetett együttműködési eljárás keretében nem a Bíróság, hanem a kérdést előterjesztő bíróság feladata a jogvita alapjául szolgáló tényállás megállapítása és ebből a határozatára vonatkozó következmények levonása (lásd: Accor-ítélet, C-310/09, EU:C:2011:581, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

120 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a harmadik kérdés elfogadhatatlan.

A költségekről

121 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2010. november 24-i 2010/78/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5., 7. cikkét, 11. cikkének (1) bekezdését és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely egyfelől feljogosít a szokásos ügyfél-átvilágítási intézkedések alkalmazására olyan pénzügyi szolgáltató ügyfelek tekintetében, amelyek átvilágítási intézkedéseknek való megfelelőségét felügyelik, ha ezen irányelv 7. cikkének c) pontja értelmében fennáll a pénzmosás vagy a terrorizmusfinanszírozás gyanúja, másfelől amely szabályozás előírja az említett irányelv hatálya alá tartozó intézményeknek és személyeknek, hogy kockázatértékelésük alapján fokozott ügyfél-átvilágítási intézkedéseket alkalmazzanak olyan helyzetekben, amelyek jellegüknél fogva magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak ugyanezen irányelv 13. cikke (1) bekezdésének értelmében véve, mint például a pénzeszköz-átutalás.

Ezenkívül a pénzmosásról szóló irányelv 5. cikke még ilyen gyanú vagy ilyen kockázat hiányában is lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak hatályban, ha e rendelkezések a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem megerősítését szolgálják.

2) **A 2010/78 irányelvvel módosított 2005/60 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek nem áshatják alá azon felügyeleti feladatokat, amelyeket a 2009. szeptember 16-i 2009/111/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 21. cikke értelmében az illetékes hatóságoknak a pénzforgalmi intézmények tekintetében el kell látniuk, valamint az említett intézmények és személyek nem léphetnek e hatóságok helyébe. A pénzmosásról szóló irányelvet úgy kell értelmezni, hogy noha valamely pénzügyi szolgáltató az ügyfelei tekintetében fennálló felügyeleti kötelezettsége keretében figyelembe veheti a valamely pénzforgalmi intézmény által saját ügyfelei tekintetében alkalmazott átvilágítási intézkedéseket, az e pénzügyi szolgáltató által elfogadott minden átvilágítási intézkedésnek a pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázathoz kell igazodnia.**

3) **A 2010/78 irányelvvel módosított 2005/60 irányelv 5. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozásnak, mint amilyenről az alapügyben szó van, amely szabályozást vagy a tagállamoknak az ezen irányelv 13. cikkében biztosított mérlegelési mozgástér, vagy az említett irányelv 5. cikkében szereplő hatáskör alkalmazásával fogadtak el, meg kell felelnie az uniós jognak, különösen a Szerződések által biztosított alapvető szabadságoknak. Noha az ilyen, a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelemre irányuló nemzeti szabályozásnak törvényes célkitűzése van, amely igazolhatja az alapvető szabadságok korlátozását, és noha annak feltételezése, hogy az említett irányelv hatálya alá tartozó intézmény által végzett, a letelepedési helyétől eltérő államokba irányuló pénzeszköz-átutalások mindig magas pénzmosási és terrorizmusfinanszírozási kockázattal járnak, alkalmas az említett célkitűzés elérésének biztosítására, e szabályozás meghaladja azt, ami szükséges az általa kitűzött cél eléréséhez, mivel az általa felállított vélelmet minden pénzeszköz-átutalásra alkalmazni kell, anélkül hogy biztosítva lenne a lehetőség e vélelem megdöntésére olyan pénzeszköz-átutalások esetében, amelyek objektíven nem járnak ilyen kockázattal.**

Aláírások